

Заповѣдай нѣкому отъ слугы-тѣ ти да дойде да го земе. Богъ ще воздаде всякому по дѣла-та му. Както бѣше сега за мене драгоцѣненъ живота ти, така занепрѣдъ ще бѣде моя животъ драгоцѣненъ прѣдъ очи-тѣ на Господа. Той ще мя избави отъ всяко зло.“ Саулъ благословилъ Давида, и послѣ ся разстанѣли мирно. Това виждане на Давида со Саула было послѣдне-то.

Саулъ со всичкѣ-тѣ си войскѣ не можалъ да побѣди Давида, но Давидъ само съ великодушіе-то си побѣдилъ Саула.

Саулъ на времени ся обръщалъ камъ добродѣтель, но негово-то раскайване было всякога минутно; наскоро подиръ това го побѣдили въ сраженіе Филистимляне-тѣ. Разбили съ-вършенно войскѣ-тѣ му; три-тѣ му сынове погынали, въ това число и добродѣтельный Іонаѳанъ, пріятеля-тѣ Давидовъ. Самъ Саулъ былъ раненъ; Филистимляне-тѣ отъ всякъ странѣ ся стремили на него и искали да го взематъ въ плѣнъ. Саулъ страхувалъ да не падне въ рѣцѣ-тѣ на непріятели-тѣ, и затова ся натѣкнулъ на собственный си мечъ и проболъ съ него сѣрдце-то си.

Давидъ, ако и да ся освободилъ отъ силныя си и страшень врагъ, обаче не ся радвалъ на смѣръ-тѣ Сауловъ. Той и всички-тѣ му воины оплаквали Саула и Іонаѳана, които погынали въ сраженіе-то. Тѣ цѣль день плакали и ничто не ѣли.

ГЛАВА LXIII.

Давидъ царь Израилскый.

Во время-то на Сауловѣ-тѣ смѣръ, Давидъ со всички-тѣ си воины и съ домочадіе-то си живѣялъ у Геѳскыя царь Анхусъ, въ градъ Секелагъ. Веднага ся явилъ прѣдъ него единъ отъ Сауловы-тѣ воины, който былъ побѣгнулъ отъ бойно-то поле; той принесълъ Давиду Сауловыя царскый вѣнецъ и нарамникъ, надѣящи ся да добые чрѣзъ това